

Reisverslag Sovata & Sarateni Oktober 2017

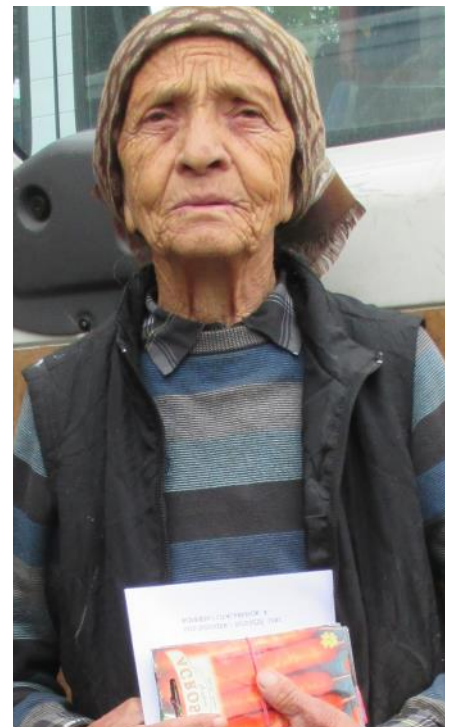

Heerlijk rustig ligt dit kindje te slapen tussen haar nieuwe speeltjes.

Verslag van het bezoek aan Sovata en Sarateni in oktober 2017

VOORAF:

Net als in april 2017 is Geert ook deze keer vooruit gereisd om de truck van **Neele-Vat Logistics** uit Rotterdam op te vangen. Daarna heeft hij na het lossen van het transport alvast de grote partijen dozen en losse bundels voor het ziekenhuis, kinderhuis, de scholen, crèche en voor de medische locaties op hun plaats van bestemming gebracht. Een groep van 5 vrijwilligers is per vliegtuig gereisd en een groep van nog eens 5 personen heeft met de R-Vent bus van **Bergschenhoek Groep BV** uit Bergschenhoek 3 dagen gereisd om in Sovata aan te komen. In totaal waren er 11 Nederlandse vrijwilligers en 8 van onze Roemeens /Hongaarse hulpverleners nodig om alle 1108 bananendozen, losse bundels, voedselpakketten en enveloppen met voedselbonnen bij de gezinnen of instanties te brengen.

Janny en Cees, onze vaste chauffeurs voor de R-Vent bus van **Bergschenhoek Groep BV** konden in april niet mee, maar nu gelukkig wel. Zodoende kon er ook een groep met de R-Vent bus naar Sovata reizen. Door drukke werkzaamheden en andere plannen kon Danny niet mee naar Sovata. Dat is natuurlijk jammer, maar gelukkig heeft hij in juli een bezoek kunnen brengen aan Sovata. Vlak voor zijn aankomst is het huisje van Botond en Jacinta op de Ilesii volledig door brand verwoest. Danny heeft ons de situatie beschreven waardoor de hulpverlening op dat moment al direct kon starten. Verder in het reisverslag beschrijven wij u het vervolg op deze brand.

Natuurlijk hadden de mensen van Sovata en Sarateni er al lucht van gekregen dat SOS in aantocht was en enkele van hen stonden al vol spanning en opwindning langs de weg te wachten. Iedereen hoopte op een bezoek van één van de SOS teams en keken uit naar de persoonlijke gezinsdozen die voor hen meegenomen waren.

VRIJDAG 6 OKTOBER 2017

De groep vrijwilligers die donderdag per vliegtuig in Cluj Napoca waren aangekomen en doorgereisd waren naar Sovata, konden vrijdag al direct aan de slag in de wijk Capeti. Dit is een wat afgelegen wijk waar de mensen beheerst en geduldig zijn. Sinds twee jaar komen wij in deze wijk alleen nog in de maand oktober omdat het de mensen in deze wijk goed gaat. Een enkel gezin heeft onze aandacht nog wel 2x per jaar nodig, maar de rest kan zich goed bedruipen door de groentetuintjes, de koeien, de paarden en andere dieren. In de oktobermaanden krijgen deze 47 gezinnen voedselbonnen, groentezaden en paracetamol. Als wij deze wijk bezoeken laten wij de mensen die goed ter been zijn naar een open plek komen waar onze bus geparkeerd staat. De gezinnen die problemen hebben of waar extra aandacht nodig is, worden natuurlijk persoonlijk bezocht.

Zoals ieder jaar krijgt de familie van Zsolti, het jongetje dat door zuurstofgebrek tijdens de geboorte lichamelijk gehandicapt is, een bezoek van een SOS team. Dit gezin heeft naast ondersteuning met medicatie ook luiers voor Zsolti, extra voedselpakketten en voedselbonnen nodig. De kosten van de verzorging van Zsolti zijn erg hoog en dat kunnen de ouders niet betalen. Zsolti heeft er inmiddels wel een gezond en mooi zusje bij gekregen.

Ook oma Gyongyver met kleinzoon Geza hebben ondersteuning nodig. Oma en Geza sliepen samen op een smal en te kort matras. Voor hen zijn twee opklapbedden met goede matrassen en beddengoed meegenomen. Oma wil Geza graag thuishouden om in de tuin te werken in plaats van hem naar school te sturen. Dat kan natuurlijk niet en ook al kan Geza niet makkelijk meekomen op school, hij moet gewoon naar school. De ondersteuning met leerboeken, schriften, pennen, potloden, andere schoolmaterialen, kleding en schoenen voor Geza zijn dan ook meer dan welkom. Controle op de school op de Lunga leert ons dat Geza weliswaar vaak te laat komt maar inderdaad 5 dagen per week naar school gaat.

Ioan, de man die door ernstige suikerziekte zijn linkerbeen en twee vingers moet missen als gevolg van amputatie, heeft tot zijn grote verdriet ook zijn rechterbeen door amputatie verloren. Ioan was verdrietig toen hij dat vertelde. Deze ziekte vernietigt zijn hele lichaam en er is geen vooruitzicht op genezing. Helaas kan SOS niet veel meer doen dan troost bieden voor Ioan en zijn vrouw Gizella.

Laat in de middag komt de groep die met de R-Vent bus van **Bergschenhoek Groep BV** heeft gereisd aan in Sovata en de eerder aangekomen vrijwilligers staan al klaar om hen te ontvangen. Het is fijn om iedereen weer te zien en later genieten wij met elkaar van een heerlijke maaltijd en gaan op tijd naar bed om morgen vol energie aan de slag te gaan.

ZATERDAG 7 OKTOBER 2017

Iedereen is vroeg uit de veren en voordat de teams op pad gaan worden de planning en alle details nog even doorgenomen. In de maand oktober krijgen de meest arme gezinnen ook nog een extra ondersteuning in de vorm van voedselbonnen.

Coby gaat, zoals altijd, de gezinnen bezoeken die her en der verspreid wonen in Sovata en Sarateni. Alleen al het heen en weer rijden tussen het ene gezin en het andere, neemt al vreselijk veel tijd in beslag. Coby is van de vroege ochtend tot de laat in de avond heel druk bezig met het wegbrengen van alle bananendozen en enveloppen met voedselbonnen. Soms moet zij gezinnen meer dan 1x bezoeken omdat deze mensen ergens op het land werkzaam zijn of soms ook in een andere wijk dagwerk hebben gevonden. Eva is meestal haar vaste steun en toeverlaat en helpt Coby bij het vertalen.

Anneke heeft deze keer veel werk aan het bezoeken van de gezinnen in het dorp. Ook voor een groot aantal mensen in het dorp zijn enveloppen met voedselbonnen en deze moeten persoonlijk afgegeven worden en moet er voor ontvangst getekend worden. Zoals al eerder geschreven is, zijn de flats in het dorp aan de buitenkant best aardig om te zien, maar vaak is het binnen een drama. De flats zijn steenkoud, heel slecht onderhouden en de muren zijn vaak zwart beschimmeld. De één-kamer appartementjes hebben geen eigen toilet of badruimte. Het toilet is op een van de etages en daar moeten meerdere mensen gebruik van maken. Als iemand ziek is, een infectie of bacterie heeft, dan heeft iedereen in de flat dat ook. Het is absoluut geen pretje om daar te moeten wonen. Overigens wordt met het grootste gemak de elektriciteit of water toevoer afgesloten als iemand een van beide niet kan betalen. Niemand van de overheid of gemeente die zich daar iets van aantrekt. Heel triest.

Normaal gesproken bezoekt Anneke ook de scholen, crèches en het kinderkuis. Maar door de vele bezoeken die zij deze keer in het dorp moet afleggen, neemt een van de andere teams deze bezoeken van haar over.

Ons team gaat als eerste naar de Trandafirilor. Het houten flatgebouw lijkt er nog slechter aan toe te zijn dan in afgelopen april. In de wintermaanden is het helemaal een triest gebeuren. Rozalia komt altijd als eerste aangerend en roept de andere bewoners dat zij snel moeten komen, want de bus van SOS is er !!!

Verdrietig was het om te horen dat Anna in mei is overleden. Zij voelde zich in april al niet goed en wij wisten toen eigenlijk al dat het een aflopende zaak was.

Opvallend was om te horen dat Angela, de jonge moeder met een ernstige spierziekte, tijdelijk bij een zoon uit een eerder huwelijk woont verder in het dorp. Omdat Ferenc, haar man, haar niet meer naar beneden kan dragen door de epileptische aanvallen is er voor gekozen om haar bij haar zoon te laten wonen. Beter worden zal zij nooit, maar zij kan bij haar zoon beter verzorgd worden en dat is fijn. Natuurlijk blijven wij Angela ondersteunen met medicatie, voedsel en kleding.

Over het moeten vertrekken van de overgebleven bewoners is weinig nieuws te melden. De gemeente Sovata blijft van mening dat deze mensen weg moeten uit het gebouw, maar bieden geen enkel alternatief voor hen dan verhuizen naar stalen containers ergens in de middle of nowhere. Dat gaat absoluut niet gebeuren. Deze oude mensen hebben het recht om in een normaal huisje of omgeving te wonen. SOS blijft daar voor strijden. Zoals altijd worden wij lachend en vrolijk uitgezwaaid en beloven ook nu weer volgend jaar in april terug te komen.

Ons volgende bezoek is aan de Bisericii, de straat waar Maria Cecilia en Lajos wonen. Cecilia is alleen thuis en ondanks haar zeer slechte ogen herkent zij ons direct. Lajos is aan het werk op het land om aardappels te rooien. Dat betekent in ieder geval weer inkomen voor een paar dagen. Cecilia is dolgelukkig met het voedselpakket, de voedselbonnen en de persoonlijke gezinsdozen. Vooral met de dekens die wij meegenomen hebben is zij erg blij. De winters zijn immers vreselijk koud en het hout voor de kachels is erg duur.

Over hout gesproken: direct bij aankomst hoorden wij het gerucht al dat er veel hout was gestolen bij de leverancier en dat de mogelijkheid tot het kopen van hout voor deze winter niet mogelijk zou zijn. Als er al hout te koop zou zijn, dan moet men er rekening mee houden dat de prijs per meter verdriedubbeld zal worden. Dat betekent dat een meter winterhout van € 75,- nu verhoogd zou worden naar € 225,-. Normaal gebruikt een gezin 3 tot 5 meter hout per winter, afhankelijk hoe streng de winter is. Dat betekent dat de mensen minimaal € 675,- (= 2700 lei) moeten betalen voor 3 meter hout. Zó veel geld hebben de mensen niet eens !!! Ook onze Roemeense vrijwilligers hebben grote moeite om aan hout te komen en maken zich grote zorgen voor de komende winter. Voor zeker 7 ouderen en/of gehandicapten moeten wij écht winterhout hebben anders zijn de gevolgen desastreus. Daar moeten wij niet aan denken.

De tijd vliegt en snel gaan wij nog even naar de Morii. Daar wonen slechts 5 gezinnen die wij hulp bieden en dat bezoek kan nog net voordat wij terug moeten naar ons logeeradres. Ook hier staan de mensen al te wachten op ons bezoek en springen blij op om ons te verwelkomen. Toch moeten zij nog even wachten totdat wij ons bezoek aan Attila, de jongeman met MS, hebben afgerond. Met Attila ging het de laatste maanden niet zo goed. Door de vele en verschillende medicatie heeft Attila medicijnvergiftiging gehad en dat kostte hem bijna zijn leven. In Nederland wordt door de apotheek gelet of het medicijngebruik klopt, maar in Roemenië wordt daar niet naar gekeken met als gevolg dat het niet goed ging. De al op leeftijd zijnde ouders van Attila hebben het moedige besluit genomen om Attila niet zo veel medicatie meer te geven, maar meer op vitaminen gebaseerde tabletten te geven. Een arts in Roemenië is niet eenzelfde arts als in Nederland. Een Roemeense arts heeft misschien ietsjes meer inkomen dan de gemiddelde Roemeen, maar ook een arts moet hard werken voor zijn inkomen en is bijvoorbeeld naast arts ook boer, houtbewerker of fungeert als een soort taxichauffeur. Voor hem is een inkomen net zo belangrijk als voor de andere bewoners. Het is een gekke wereld in Roemenië.

Attila genoot zichtbaar van ons bezoek en ook zijn ouders waren blij met onder andere het meegebrachte incontinentiemateriaal voor Attila. Incontinentiemateriaal is heel erg duur in Roemenië en niet altijd voorhanden.

Een stukje verderop wonen twee gezinnen bij elkaar op een erfje. Voor hen hebben wij voedseltassen, voedselbonnen en groentezaden. De groentezaden zijn erg belangrijk voor deze mensen en zij kunnen van de opbrengst leven. Dat is prachtig!

Natuurlijk staat ook Irina te wachten op ons bezoek. Als het haar te lang gaat duren voordat wij bij haar zijn, wordt zij wat driftig en horen haar al van verre mopperen. Wij manen haar tot bedaren en krijgen gelijk een grote glimlach van haar. Irina woont tegenwoordig alleen omdat haar dochter Veronika naar een andere wijk is verhuisd met haar nieuwe vriend. De vier kinderen van dochter Veronika zijn, door toedoen van de burens, in het kinderkuis opgenomen omdat zij niet goed voor hen kon zorgen. Voor Irina is het wennen nu zij de kleinkinderen niet meer om haar heen heeft, maar zij is niet op haar mondje gevallen en zal zich wel weten te redden. Voor haar ook voedselbonnen en een voedselpakket.

Als laatste komen wij bij de brakke hut waar AnnaMaria woont. Ook zij had ons al gezien en stond met een bijna tandeloze mond naar ons te lachen en te wenken. De stukjes en restjes tanden en kiezen die zij nog heeft zijn zwart en vast pijnlijk!

Nu was ook haar stiefbroertje thuis en ook hij vond het reuze spannend wat er uit de bus zou komen. Voor AnnaMaria hadden wij voedsel, chocolademelk en wat lekkers. Samen met haar broertje maakten zij de doos open en binnen no time stonden zij met volle mond te genieten van het lekkers uit de doos. Voor AnnaMaria nemen wij geen kleding en schoenen mee, omdat haar aan drank verslaafde vader, alles verkoopt wat hij te pakken kan krijgen. Wel zagen wij dat de schoenen van AnnaMaria kapot en versleten waren. Gelukkig hadden wij nog extra schoenen en sokken in de bus en hebben haar geholpen met het omwisselen van de schoenen. Ik geloof niet dat ik ooit zulke vuile voeten heb gezien, maar de details zal ik u besparen.

Heel trots en blij, loopt zij heen en weer met haar nieuwe schoenen. Hoe blij kan iemand zijn? De situatie waarin zij moet leven is natuurlijk verschrikkelijk en daar verandering in brengen is erg moeilijk. Gelukkig kan zij, samen met haar broertje, genieten van het lekkers. Voor haar worden natuurlijk weer dagelijkse warme maaltijden gereserveerd op School 2, beneden in het dorp. Dat is een fijne gedachte.

Janny en haar team bezoeken de Iliesi. Deze keer heeft Janny de bewoners gevraagd om naar de school te komen. Op de school heeft Janny alles in gereedheid gebracht voor het uitreiken van de voedselbonnen, de groentezaden en de paracetamol. De mensen staan al vroeg in de rij en kijken nieuwsgierig wat er voor spullen op de tafels liggen en straks uitgereikt zullen worden.

Ieder persoon wordt door Janny hartelijk welkom geheten en noteerde zij alle nieuwtjes zoals de gezinsuitbreidingen, de mensen die overleden zijn en wat er zo al in de wijk gespeeld heeft. Het is mooi om te zien hoe Janny de oudjes te woord staat en naar hun verhalen luistert. Amalia stond aan de zijde van Janny om alle gesprekken te vertalen. De mensen die slecht ter been, ziek of te oud zijn om naar de school te komen, bezoekt Janny twee dagen later en natuurlijk krijgen zij ook de voedselbonnen en de andere spullen.

Elisabeta, 80 jaar en Andrei 89 jaar, zijn afhankelijk van hun koe. Door de verse melk iedere dag in de wijk te verkopen kunnen zij precies rondkomen. Tot groot verdriet van Elisabeta was hun koe begin september overleden en moesten zij een nieuwe koe kopen om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. Van het weinige spaargeld en een lening van 1000 lei van de bank, is er een nieuwe en jonge koe gekocht. Janny en haar team vonden dat dit stelletje geholpen moest worden en SOS heeft daarom de 1000 lei die geleend was bij de bank, te doneren voor de nieuwe koe. Elisabeta was zielsgelukkig met deze donatie en met een grote glimlach vertrok Elisabeta naar haar man Andrei om het grote nieuws te vertellen.

Na nog een flink aantal bezoeken bezocht Janny ook Jacinta en Botond. Het huisje van dit gezin is begin juli volledig afgebrand. Op het moment van de brand was er gelukkig niemand thuis. Nimrod, de broer van Botond, kwam die avond thuis en toen stond het huis al in lichtervlaam. Het huis was niet meer te redden. Gelukkig is de brand beperkt gebleven tot dit huisje en een boom rechts van het huis. Levente heeft Botond en Jacinta in juli gesproken en beiden verkeerden in een emotionele en hopeloze situatie. Alles, maar dan ook alles was in de vlammen opgegaan.

De gemeente heeft toegezegd te helpen met de sloop, te zorgen voor een graafmachine en 6.000 Lei (= € 1500,-) voor de opbouw. De mensen van de Ilesii zullen hen helpen met arbeidskrachten bij de opbouw. Het is inmiddels duidelijk hoe de bewoners de boel gaan opbouwen, geld zal hierbij ook een rol spelen. De fundering en de dikke buitenmuur aan de straatzijde zouden opnieuw te gebruiken zijn, maar er is voor gekozen om alleen de fundering te behouden.

Het stel heeft geen verzekering op het huis terwijl dat wel wettelijk verplicht is. Volgens onze informatie bedraagt een dergelijke verzekering circa 100 Lei (€ 25,-) en dat kan gelijk bij het betalen van de onroerend goed belasting op het Gemeentehuis voldaan worden. Maar ja, als dat geld er niet is, is er ook geen verzekering.

De bewoners van de Ilesii hadden met het stel te doen en gezamenlijk hebben zij 200 lei (= € 50,-) bij elkaar gesprokkeld. SOS heeft € 1000,- gedoneerd voor de bouw van een nieuw huisje. Natuurlijk blijven wij dit gezin volgen en zien wat wij nog voor hen kunnen betekenen.

Onderhand is het echt tijd geworden om naar ons logeeradres te gaan en om even een hapje te eten. Tijdens het eten worden de ervaringen die de teams hebben opgedaan, doorgenomen en doorgesproken. Nog even napraten en lekker op tijd naar bed. Morgen is het zondag en zal Hostad bezocht worden. Dat is altijd spannend.

ZONDAG 8 OKTOBER 2017

Al vroeg gaan Kees, Geert, Bert en Levente naar de opslagplaats van SOS in Sarateni om de partytent en alvast een deel van de bananendozen op te halen om deze naar de wijk Hostad te brengen. Levente gaat met Geert ondertussen de rest van de bananendozen halen. Als de tent en de eerste partij dozen op Hostad zijn, gaan Kees en Bert de tent opzetten en sorteren daarna de dozen op soort. Dat sorteren van de soort dozen is belangrijk voor Anneke omdat zij als teamleider aan moet kunnen geven wat er nodig is als er een gezin met een bezoekbriefje bij de tent komt. Er zijn voedselpakketten, speelgoed voor de kinderen in alle leeftijden en gesplitst in jongens en meisjes, dekendozen, paracetamol, groentezaden, toiletartikelen, voedseltassen en een pakje lekkers. Bij ieder bezoek wordt door het bezoekende team een briefje gemaakt met daarop de naam, huisnummer, aantal personen en aantal kinderen. Met dit briefje kunnen de mensen naar de tent en krijgen daar de spullen die zij mogen hebben. Dat is een hele organisatie en is het van belang dat alles op de goede volgorde staat. Anneke wordt geassisteerd door Cees, Levente, Lia en Bert.

De babypakketten, matrassen, pakketten met kinderkleding etc. worden op maandag bij het gemeentehuis uitgegeven door Geert op vertoon van het CNP nummer (is paspoortnummer).

Van alle uitgiften worden foto's gemaakt, zodat wij altijd bij volgende bezoeken kunnen zien of de spullen er nog zijn. Alle bewoners weten inmiddels donders goed dat er een grote straf staat op het verkopen of ruilen van de spullen die SOS geven heeft. Die straf houdt in dat zij van verdere hulp worden uitgesloten.

Als alles in en om de tent in gereedheid is gebracht, komen de andere teamleden met hun tolken ook naar Hostad en kan het bezoeken beginnen. Het is altijd een groot feest voor de bewoners als SOS er is en hen de spullen geeft die hard nodig zijn. Natuurlijk moet iedereen naar zijn eigen hutje en mag er niet samengeschoold worden bij de tent. Dat kan onrust geven en dat is niet de bedoeling.

Zoals u weet is het terrein in drie gedeelten verdeeld, hoog, midden en laag. Coby en haar team bezoeken de bewoners op het hoge gedeelte, Geert en zijn team bezoeken het midden gedeelte en Yvonne en haar team nemen het lage gedeelte voor hun rekening.

Natuurlijk zijn wij erg benieuwd naar de reacties van de drie gezinnen die in afgelopen november de nieuwe kachel hebben verkocht. Zij krijgen helemaal niets, zelfs geen bezoek van een team. Dat is best pijnlijk en een harde maatregel, maar het is zoals het is. Verkopen of ruilen betekent: helemaal niets meer krijgen !!!

Als ons team naar beneden loopt om de gezinnen te bezoeken, zien wij de bewoners zenuwachtig heen en weer lopen en roepen om het hardst dat wij hen eerst moeten bezoeken. Natuurlijk volgen wij onze eigen route en starten bij het eerste gezin. Vol trots laten zij de nog steeds glimmende SOS kachel zien en laten weten dat de kachel het heel goed doet.

Bij andere families waar in november ook een kachel gebracht is, staan de kachels mooi te glimmen en koken de mensen uien en koolbladen voor het avondmaal. Heel trots laten zij de kachel zien en laten voelen hoeveel warmte hij geeft. Dat is hartstikke fijn en mooi om te zien. Aan het einde van het pad, een beetje naar beneden, wonen Eniko en Attila met hun 4 kindertjes. Zij zijn één van de drie families die de kachel verkocht hebben. Ik zie Eniko met een pasgeboren baby'tje op haar arm en kijkt mij weemoedig aan. Zij weet dat wij haar niet bezoeken en dat zij helemaal niets krijgt. Dat doet ons pijn, zeker nu er weer een kindje bij is gekomen.

Bij het gezin van Szidonia is men een varken aan het slachten en in plaats van blij te zijn, staan de mensen er een beetje onbeholpen bij. Ik vraag er wat er aan de hand is en het blijkt dat het varken geslacht moest worden omdat het ziek was. Dat is heel erg en betekent dat er geen inkomen is voor de komende tijd. Wat het varken precies mankeerde weet niemand en ook niet of het kwaad kan om het vlees te eten. Om te weten waarom het varken ziek was, moet men eigenlijk een nier afgeven voor een analyse. De analyse bepaalt wat het varken mankeerde en of het vlees wel eetbaar is. Natuurlijk zijn hieraan kosten verbonden en daar hebben de mensen geen geld voor. Zonder te weten of het vlees goed is, wordt het vlees toch gewoon te drogen gehangen onder het open dak, of wordt een deel gekookt of gerookt op een open vuur. Ik hoop van harte dat het vlees de mensen niet ziek maakt of erger.

Ramona die ook een kachel had gekregen en door de scheiding van haar toenmalige vriendje de kachel had verplaatst naar het hutje van haar grootmoeder, heeft weer een nieuw vriendje en dacht weer spullen te krijgen en vroeg brutaal of zij een kachel kon krijgen nu zij weer een ander vriendje heeft. Overigens zag ik dat zij ook zwanger was en er binnenkort een kindje geboren zal worden. Helaas, ook voor Ramona is het einde verhaal. Boos en teleurgesteld loopt zij weg.

In afgelopen april hadden wij het bed van Peter recht gezet door er een paar keien onder te zetten, maar het bleef een akelig en kapot bed. Nu hebben wij een echt bed voor hem meegenomen. Helaas is Peter erg ziek en woont hij nu in het hutje van zijn zoon. Nou ja wonen, zijn slaapplek staat bij de gammele en tochtige voordeur vanwege ruimtegebrek. Aan de andere kant is hij nu niet alleen en is er iemand die hem in de gaten kan houden.

Bij de rest van de families blijkt dat de hulpverlening zijn vruchten af gaat werpen. Wij zien, voor zo ver dat kan, opgeruimde hutjes en erfjes. Hier en daar is een witkwast of een verfkwast gebruikt om het een en ander op te knappen en zien wij dat de mensen de moed hebben om de boel zelf te verbeteren. Dat is prachtig.

Hoger op het terrein, het bezoekgebied van het team van Coby, is Jutka zich bewust van de consequenties van de verkoop van de kachel. Zij weet dat zij niets voor haar gezin krijgt en zei ook tegen Coby dat zij het begrijpt. Wel heeft zij grote spijt van het verkopen van de kachel, maar dat is nu te laat.

Coby bezoekt ook het gezin van Etelka. Etelka (28 jaar) heeft 4 kinderen waarvan de oudste dochter Kinga 14 jaar is. Kinga heeft eind april een baby-meisje gekregen en is inmiddels al weer gescheiden van haar man Zsolt. Kinga beseft maar amper dat de levende pop die zij in haar armen houdt, een volwassen mens moet worden. In dit gezin is een oma van 28 jaar met een dochter van 14 jaar die moeder is geworden. Triest allemaal, maar Etelka was zelf ook 14 toen zij moeder werd. Het zou toch fantastisch zijn om deze jonge moedertjes en kinderen die nog nooit naar school zijn geweest, ergens op te kunnen vangen en hen te leren hoe je een kind op moet opvoeden en kunnen leren lezen en schrijven. De plannen voor een dergelijk opvanghuis is in ontwikkeling. Wie weet hoe snel dit prachtige project gerealiseerd kan worden. Met uw hulp moet dat zeker lukken.

Deze droge maar frisse dag is omgevlogen en wij kunnen spreken van een succesvol bezoek aan deze wijk. Het gaat in deze wijk, weliswaar met kleine stappen, vooruit en de meeste mensen laten zien dat zij voor een betere toekomst gaan. En zo moet het ook. Dat geeft weer voldoende energie voor de vrijwilligers om door te gaan met de hulpverlening.

Als laatste worden de paar overgebleven spullen bij elkaar gedaan en voordat alle bewoners naar de tent komen, zorgen wij dat alles klaar is en dat wij daarna kunnen vertrekken. Het is niet goed om te lang te blijven staan als de bewoners massaal naar beneden komen. Dan is het erg onrustig.

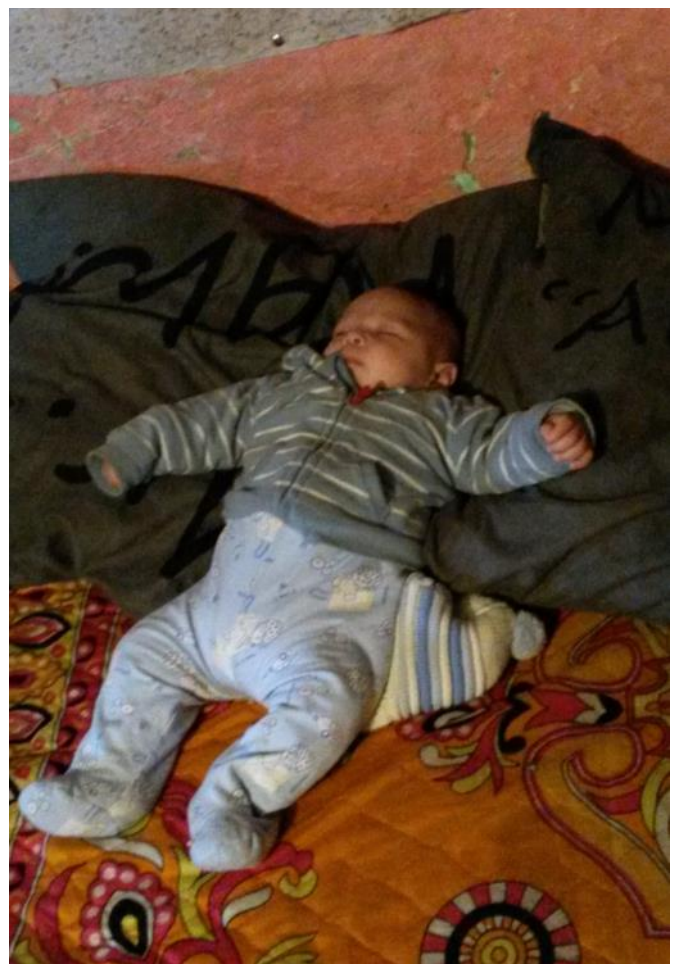
Rond de klok van zes uur stappen wij in de bus en door een klein aantal bewoners wordt luidkeels geroepen: tot ziens, kom maar weer gauw, dank je wel voor alles en tot november of april. Zwaaiend rijden wij van het terrein naar beneden en slaken een zucht van verlichting. Het was een mooie dag.

Snel naar ons logeeradres, iets eten, onder de douche en lekker naar bed.

MAANDAG 9 OKTOBER 2017

De dagen vliegen voorbij en vandaag is het al weer de derde dag van ons bezoek. Na het ontbijt staat iedereen weer klaar voor het bezoeken van de gezinnen die gepland staan. Coby zal verder gaan met bezoeken van de gezinnen die verder weg wonen en Anneke zal de gezinnen op de Eminescu en op de Petofi verder bezoeken.

Ons team gaat op weg naar de Primaverii. Op het hoger gelegen gedeelte van de Primaverii wonen op dit moment nog maar 4 zigeunergezinnen en beneden aan de doorgaande weg nog eens twee gezinnen. Om op het hoger gelegen deel te komen moeten wij flink gas geven om bovenop de heuvel te kunnen komen. Omdat de kinderen een week vakantie hebben spelen zij buiten en zien ons aankomen. Dansend en springend roepen zij naar de ouders dat zij naar buiten moeten komen. Zo leuk om te zien en de mensen zijn altijd zo blij als wij komen en tevreden met de inhoud van de bananendozen. Deze gezinnen doen het goed en werken hard om de boel voor elkaar te krijgen.

Katalin, de moeder van twee dochters en een tweeling jongens, vraagt om een buggy voor haar dochter Katalin jr. die vorige jaar op 14 jarige leeftijd is uitgehuwelijkt aan een oudere man. Het babymeisje kan volgend jaar april al in een buggy. Geld om zelf een buggy te kopen is er niet en natuurlijk nemen wij een buggy mee. De andere dochter Gizella zal eind dit jaar ook 14 jaar worden en zal waarschijnlijk ook volgend voorjaar uitgehuwelijkt worden. Zo verdrietig om deze jonge meisjes uit te huwelijken aan een vaak 15 of 20 jaar oudere man uit de clan van deze zigeuner-groep. Wij zullen er nooit aan wennen.

Voor de tweeling Stefan en Janos van 8 jaar hebben wij twee stepjes meegenomen. Wat een feest was dat om die kinderen zo blij te zien. Met hun nieuwe kleertjes uit de persoonlijke gezinsdozen samen op de step. Heerlijk.

Wat schetst onze verbazing: Terezia en Mathe komen aangehold en roepen dat de dochter Eleiva vanaf volgende week naar school gaat. Zoals u weet geeft SOS alleen hulp aan gezinnen waarvan de kinderen naar school gaan en in dit gezin vond de vader het niet nodig om zijn zoon en dochter naar school te laten gaan. Bedelen langs de kant van de weg is veel makkelijker dan iedere dag je kinderen naar school brengen. Ik geloof er geen barst van, maar je weet het nooit. Mathe vroeg nu om voedselbonnen, een voedselpakket en een schooltas met schriften en schrijfmateriaal voor dochter Eleiva. Kinderen die naar school gaan moeten inderdaad een schooltas hebben. Wij vertellen Mathe dat wij graag een schooltas met spullen willen brengen maar dat wij nog geen voedselbonnen, voedselpakket of andere spullen geven totdat Eleiva echt naar school gaat. Wij wachten het af.

Al met al was het weer een fijn en gezellig bezoek en wensen de mensen het allerbeste. Voordat wij in april volgend jaar weer vertrekken naar Sovata zullen wij de school die Eleiva zou moeten bezoeken, vragen of zij die ook werkelijk bezoekt. Anders blijft SOS bij haar standpunt en zal deze familie niet geholpen worden.

Van team Anneke krijgen wij onderweg het bericht dat het met Eniko niet echt goed gaat. Eniko zou een leverziekte hebben, maar nu blijkt dat zij aan alcohol verslaafd is en haar 13 jarige dochter niet goed verzorgt. Anneke gaat met een van onze Roemeense tolken een gesprek aan met Eniko en de ouders van Eniko. Het is een moeilijk gesprek en een oplossing komt niet zo maar in zicht. Na veel praten, nadenken en weer praten, wordt uiteindelijk besloten om de dochter van Eniko onder te brengen bij opa en oma, de ouders van Eniko. Voor het kind is het beter om in een stabiele en betrouwbare omgeving te wonen. Natuurlijk helpen wij de opa en oma met de spullen die zij nodig hebben voor de zorg van hun kleindochter. Het kind is blij dat zij nu veilig bij opa en oma kan wonen.

In de middag is Geert met Bert en Levente bij het gemeentehuis van Sarateni om daar de mensen van Hostad hun spullen zoals matrassen, beddengoed, pakketten met kinderkleding, babypakketten en dergelijke uit te reiken. Van het uitreiken van de goederen worden foto's gemaakt die wij later voor controle doeleinden weer kunnen gebruiken. Het is altijd een gekkenhuis en de teamleider moet alles in goede banen leiden om geen ruzie en onrust te krijgen. Natuurlijk lopen er ook mensen rond die niets krijgen maar kijken of er nog wat te halen valt. Geert en zijn team hebben alles onder controle en na een dikke 3 uur zijn alle spullen uitgereikt. Ondertussen werden de voedselbonnen voor de families van Hostad uitgereikt door Adél. Adél is het hoofd van de sociale dienst en kent alle mensen. Ook voor haar was het een heksenketel om de voedselbonnen uit te reiken en een handtekening of een ander teken voor ontvangst te krijgen. Uiteindelijk is alles uitgereikt en keert de rust weer terug.

Wij zijn ondertussen een bezoek aan het brengen aan de gezinnen op de Ciocarilei. Ook dit wijkje is een rustig wijkje en zijn de mensen rustig en bescheiden. Tijdens het bezoek aan Juliana en Liuiusz vraagt Juliana of wij misschien ook een bezoek willen brengen aan haar broer Zoltan op de Lupului. Zoltan zou beide benen verloren hebben door amputatie. Alle mannen van deze familie hebben een ziekte, waarvan wij de naam niet weten, waardoor rond het 35ste levensjaar de benen geamputeerd moeten worden. Natuurlijk beloven wij Juliana dat een van de teams een bezoek zal brengen aan Zoltan.

Ik weet dat Coby ergens in de buurt van Lupului gezinnen aan het bezoeken is en vraag haar of het mogelijk is om Zoltan een bezoekje te brengen en te kijken wat er aan hand is. Vanzelfsprekend neemt Coby dit adres op in haar planning en zal mij later laten weten wat zij daar aangetroffen heeft.

Na de bezoeken aan de Ciocarilei rijden wij naar de 1 Mai straat om ook daar de gezinnen te bezoeken. Op de 1 Mai straat gaat het eigenlijk ook heel goed en vanaf volgend jaar zullen wij alleen nog in oktober de meeste gezinnen bezoeken. De gezinnen achter de houtfabriek hebben onze hulp nog langer nodig en hen bezoeken wij ook voorlopig nog in de april maanden. Natuurlijk kan ieder gezin in geval van nood of andere grote problemen altijd een van onze Roemeens/Hongaarse hulpverleners voor hun wijk aanspreken voor hulp. Deze hulpverleners kunnen ons altijd per telefoon of per computer op de hoogte brengen en kunnen wij in Nederland een besluit nemen. Op deze wijze zijn wij in staat om de meeste problemen snel op te lossen.

Ook aan deze dag is weer een einde gekomen en moe maar voldaan gaan wij terug naar ons logeeradres om ons wat op te frissen. Voor vanavond zijn wij uitgenodigd door Tunde om bij haar thuis te genieten van de verrukkelijke Hongaarse gerechten. Na de heerlijke maaltijd kwam er een zelfgemaakte prachtig versierde taart op tafel en bedankte Tunde ons heel hartelijk voor alle hulp aan de mensen in haar dorp. Het was best een emotioneel moment, maar zo lief van haar !! Later dan gebruikelijk rollen wij ons bed in en hopen voldoende uitgerust te zijn voor de volgende lange dag.

DINSDAG 10 OKTOBER 2017

Na het ontbijt gaan alle teams weer vol energie op pad. Het is de een na laatste dag en er moet nog wel veel gebeuren.

Ons team gaat eerst naar de Linistei-, Praidului- en Sarateni school en bijbehorende crèches. Voor de scholen hebben wij schriften, alle soorten schrijfgerei, knutselmateriaal, speelgoed en dozen met kinderkleding en schoenen meegenomen. Sinds een aantal jaren zorgen wij ervoor dat de kinderen via de scholen en crèches 1x per maand een schoon kledingsetje, ondergoed en sokken krijgen. Per seizoen krijgen de kinderen ook een paar schoenen of laarzen. In de persoonlijke gezinsdozen krijgen de kinderen vaak maar tweeëneenhalf setje kleding en dat is veel te weinig voor een half jaar. Meer kinderkleding in de gezinsdozen doen heeft naar onze mening geen enkele zin omdat de meeste mensen nog niet snappen dat zij de kleding moeten bewaren voor de komende tijd. Overigens hebben de meeste mensen geen water en elektriciteit en kunnen daardoor niet wassen.

Alleen mensen die bij een rivier wonen kunnen wassen in de zomermaanden. In de strenge en heel koude winter is het water bevroren. Het voordeel dat de scholen nu kinderkleding uitreiken is dat het onderwijzend personeel tijdens het passen en omkleden, ook kan zien of er iets mis is met de gezondheid van het kind en de lichamelijke gesteldheid van het kind.

Bij eventuele problemen of twijfels over de gezondheid of anderszins, zal direct contact opgenomen worden met een van onze hulpverleners in Sovata die vervolgens weer contact met SOS in Nederland opneemt.

Sinds 3 jaar verkoopt de Sarateni school op ons verzoek kleding en schoenen aan volwassenen in het dorp en aan de bewoners van de hoger gelegen gebieden. Het gaat om kleine bedragen zoals bijvoorbeeld: 2 lei voor een blouse of shirt, 4 lei voor een pantalon, rok of jurk, 6 lei voor een jas en 8 lei voor een paar schoenen of laarzen. 1 lei is omgerekend € 0,25. Met de opbrengsten van de kleding verkoop kan de school activiteiten met de kinderen doen zoals een bezoek aan de dierentuin, een sportdag houden buiten de school of uitwisselingen met andere scholen. Dat is toch fantastisch ??

Tijdens dit bezoek heeft de school op Iliesi voor het eerst meegedaan aan dit project. Twee van onze vrijwilligers waren daarbij aanwezig om te zien hoe de verkoop van kleding en schoenen voor volwassenen zou verlopen. Het is een daverend succes geworden. De mensen waren blij, verrast en op enkele kledingstukken na is alles verkocht. Is dat niet super gaaf ?? De opbrengst van de verkoop bedroeg maar liefst 683 lei (= € 170,75) dat is vreselijk veel geld. Geweldig dat de school allerlei activiteiten kan doen met de kinderen waar normaal gesproken geen geld voor is. Een mooi Kerstfeest bijvoorbeeld of een dagje naar de dierentuin met alle kinderen.

Aan de school op de Lunga en Linistei hebben wij ook gevraagd of zij aan dit project mee willen doen en het antwoord was volmondig JA. Geweldig ! En op deze manier kunnen de mensen voor heel kleine bedragen aan kleding en schoenen komen en de school is geholpen met het extra geld.

Vanzelfsprekend weten wij hoeveel kledingstukken er ingepakt zijn per school en wat de opbrengst zou moeten zijn. Zo kunnen wij controleren hoe de verkopen lopen, hoe hoog de opbrengst is en waar het geld aan besteed wordt. Mensen die zelfs geen twee lei te besteden hebben, geven wij kledingbonnen. Deze kledingbonnen werken hetzelfde als de voedselbonnen en zijn ter plaatse te verzilveren. Dat is een veilig en controleerbaar systeem.

Na de bezoeken aan de scholen als de bliksem de gezinnen bezoeken die voor vandaag nog gepland staan. De Minei, voormalige vuilnisbelt, is nu als eerste aan de buurt. Ook hier staan de mensen al ongeduldig te wachten en zijn nieuwsgierig wat er voor hen is meegebracht.

In mei kregen wij het bericht van Tunde, één van onze Roemeense hulpverleners voor de 1 Mai straat, dat Jozsef zich ziek en akelig voelde. Jozsef kon niet naar de dokter omdat hij geen geld had en vroeg ons om hulp. Natuurlijk zijn de kosten (€ 15,-) voor de dokter door SOS betaald. In juni bleek dat Jozsef geopereerd moest worden maar geen verzekering had. Natuurlijk werd door SOS ook de verzekering voor ziektekosten van 560 lei en 100 lei voor administratiekosten (€ 165,-) voor Jozsef betaald. Levente, eveneens één van onze Roemeense hulpverleners, kon Jozsef nu met de papieren van de verzekering, naar het ziekenhuis brengen. Jozsef voelde zich erg ziek en was heel erg opgezet door het vocht in zijn lichaam. Bij aankomst in het ziekenhuis bleek de naam van Jozsef niet goed gespeld op de verzekeringspapieren en werd weer terug gestuurd naar huis. Eenmaal weer thuis, na weer een autorit van 2 uur, krijgt Jozsef het erg benauwd en heeft Levente Jozsef weer in de auto gezet en is opnieuw met Jozsef naar het ziekenhuis gereden. Bijna direct na de tweede aankomst in het ziekenhuis, is Jozsef overleden.

Sandor, wiens huisje vorig jaar in brand werd gestoken door de buurman omdat het houten toilet een paar centimeter op zijn grond stond, heeft inmiddels een mooi huisje gebouwd op de Minei. Helaas staat de naam van Sandor niet goed op de eigendomsbewijzen (fouten van de gemeente) en moet hij nu het huisje afbreken. Echt te belachelijk voor woorden. Sandor heeft zo hard gewerkt om het huisje te kunnen bouwen en met één vingerknip wordt alles te niet gedaan. Zijn vriendin van 15 jaar is hoog zwanger, maar daar wordt geen rekening mee gehouden.

Voor de gezinnen op de Minei hebben wij dozen met dames en heren schoenen en kinderspeelgoed zonder batterijen meegenomen. De schoenen en het speelgoed worden door bewoners beneden in het dorp aan de deuren verkocht. Van de opbrengst kunnen deze gezinnen een periode leven en eten. Wel horen wij dat de mensen zich zorgen maken voor de winterperiode. De gezinnen kunnen absoluut de kosten voor het winterhout niet betalen en nu het hout of niet te koop is of alleen tegen een extreem hoge prijs, zou dat betekenen dat deze gezinnen het vreselijk koud gaan hebben in de komende winter. Hopeloos. Wij blijven onze stinkende best om er voor te zorgen dat deze families winterhout krijgen.

Terugrijdend naar de hoofdweg zien wij een houten bouwval met los, kapot en klapperend groen plastic. De bouwval staat een stukje van de weg en achter het ijzeren hek zien wij 4 kinderen spelen en is onze aandacht direct gericht op wat zich daar afspeelt. Wij stoppen bij het hek en de kinderen komen aangerend. Wij vragen hen of zij daar mogen spelen en zij antwoorden dat zij hier wonen. Dat kon niet waar zijn! Wij stappen uit de bus en gaan op onderzoek uit. Er komt ook een vrouw van de achterzijde. Wij zien een zorgelijk gezicht en ook zij komt ons tegemoet. Wij vragen wat zij hier doen en de vrouw vertelt in tranen dat haar man, na het kwijtrafen van zijn baan, aan het drinken was geslagen en zij uit hun huisje moesten omdat de huur niet meer betaald kon worden. Nu wonen zij in deze bouwval, zonder elektriciteit en water. De bouwval heeft aan de achterkant een piepkleine ruimte waarin de moeder nu met haar kindertjes moet wonen. Een drama.

Er staat gelukkig wel een oud en armetierig kacheltje en gelukkig is het daar wel warm. Er zijn twee oude en vieze banken met lappen waarop iedereen moet slapen. Je kunt je amper bewegen, zo klein is het. Voedsel is er niet of nauwelijks en al enkele weken leven zij alleen van gekookte uien en soms een stukje aardappel.

Na de vrouw getroost te hebben, verzekeren wij haar ervan dat wij er voor gaan zorgen dat er in ieder geval iedere dag voedsel komt, dat de kinderen naar school kunnen en dat zij warme dekens, kleding, schoenen en winterjassen krijgen. Zij kijkt ons wat onzeker aan en weet even niet wat zij moet zeggen. Wij beloven haar over ongeveer een uur terug te komen met de beloofde spullen. Dat doen wij natuurlijk ook en zij kon nauwelijks geloven dat het écht waar was dat zij geholpen werd. Een van onze Roemeense hulpverleners zal twee keer per week boodschappen komen brengen en ervoor zorgen dat de kinderen dagelijks naar school gaan. Ook zal er een oogje in het zeil worden gehouden.

Als wij weer verder willen met de bezoeken, word ik gebeld door Coby. Coby was inmiddels op bezoek geweest bij Zoltan, de man op de Lupului die volgens zijn zus een "beetje" hulp nodig zou hebben. Coby is zich rot geschrokken van de situatie en vroeg mij of ik even tijd vrij kon maken om ook een bezoek aan Zoltan te brengen.

Natuurlijk werd er tijd vrijgemaakt en ben ik met Coby richting de Lupului gegaan.

De Lupului is een kronkelige, lange straat waar je soms wel wat moet klimmen. Na een beetje naar boven te zijn geklauterd komen wij bij het huisje van Zoltan. Ik zie dat de linkerkant van het huisje niet bewoond wordt en dat het dak behoorlijk rot is. Aan de rechterkant staat de voordeur open en zien wij Zoltan op bed liggen. Hij kijkt verbaast naar de voor hem vreemde gezichten. Wij zeggen hem gedag en Zoltan kijkt naar de dozen die wij mee hebben genomen. Nieuwsgierig tilt hij zijn hoofd op en probeert te zien wat het allemaal is. Het stinkt verschrikkelijk naar urine in het hutje en in één oogopslag zie ik de ellendige situatie waarin Zoltan moet leven. Beide benen van Zoltan zijn geamputeerd als gevolg van een voor ons onbekende ziekte. Zoltan vertelt dat zijn vader en zijn broer dezelfde ziekte hadden, ook bij hen waren beide benen geamputeerd en zijn inmiddels overleden. Coby tilt het flinterdunne dekentje op en ik zie een klein hoopje mens in een roze dames nachthemd op een vochtig matras en een vies en doordrenkt incontinentiematje. Zoltan zegt dat hij bang is van muizen en dat de muizen over zijn bed lopen en aan zijn bed eten. Coby en ik kijken elkaar aan en denken dat hij een beetje de weg kwijt is. Inmiddels is er een buurman komen kijken en hem vragen wij of hij Zoltan even op kan tillen zodat wij zijn bed kunnen verschoonen. De buurman vertelde dat de thuiszorg vanmorgen was geweest en dat zijn bed al verschoond was. Dat kon niet waar zijn !!! De buurman tilt het kleine lijfje op en legt Zoltan even op het voeteneinde. Zo kunnen Coby en ik de bovenkant van het bed vast verschoonen. Onder het doordrenkte, dunne matras zien wij houten planken waar de spijkers een groot stuk uitsteken. Vreselijk. En ook zien wij dat er inderdaad muizen aan zijn bed vreten, want de gaten zitten in het laken dat er vanmorgen was opgelegd. Wij hebben ook nog een dekbed bij ons en liggen dat eerst op het matras met daarover een schoon hoeslaken.

Dat is lekker zacht en ligt veel prettiger voor Zoltan. De buurman legt Zoltan op het schone gedeelte en zo kunnen wij de onderkant van het bed ook in orde maken. Gelukkig hebben wij in de dekendozen ook nog dekbedovertrekken en doen een dekbedovertrek over de deken die Zoltan op zijn bed krijgt. Een schoon kussen met twee slopen maken het helemaal mooi. De buurman legt Zoltan goed in bed en wij hebben nog nooit zo'n intens gelukkig mens gezien. Wat een geweldig gezicht om Zoltan in een droog en schoon bed te zien. Vanzelfsprekend gaan wij er voor zorgen dat de thuiszorg voor deze wijk ook incontinentiemateriaal gaat krijgen en dat zij Zoltan iedere dag moeten verzorgen.

Gelukkig wordt Zoltan wel 2x per dag door zijn vriend Istvan bezocht en Istvan helpt Zoltan met eten en de dingen die hij nodig heeft. Istvan woont best een eindje weg en is het super fijn dat er tenminste iemand is die naar Zoltan omkijkt. Wij hebben er ook voor gezorgd dat Istvan voedselbonnen krijgt voor de winterperiode, boodschappen kan doen en kan koken voor Zoltan. Voor april nemen wij een ander bed voor Zoltan mee en hebben de maat opgenomen. Het huisje is klein en niet ieder bed zal er in passen. Ook zou een plasfles met houder een uitkomst zijn.

Het was best een heftige dag vandaag en stoppen voor vandaag met het bezoeken van de gezinnen. Wel gaan wij vast de auto laden voor morgenochtend, dan is dat vast klaar. Vanavond zijn wij uitgenodigd bij Klara, onderwijzeres en ook een van onze Roemeense hulpverleners, en gaan genieten van gehakt in koolbladeren met zure room en allerlei andere heerlijke Hongaarse lekkernijen. Heerlijk om even te ontspannen.

WOENSDAG 11 OKTOBER 2017

Vandaag is alweer de laatste dag. Iedereen komt nog even bij elkaar om de laatste bezoeken en activiteiten door te nemen, waarna de teams weer op pad gaan. Als eerste gaan wij naar de Scurta om de rekening te halen van de bril voor Alex. Het kleine ventje kan niet mee op school omdat hij een bril nodig had. De bril staat hem geweldig en met zijn schone en nieuwe kleertjes is het een mooi mannetje.

Na de Scurta door naar de Gemeente Sarateni. Eigenlijk zijn wij wat aan de late kant en moeten nu wel erg opschieten om het te laten komen te beperken. Bij aankomst op het gemeentehuis blijkt ook burgemeester Csaba nog niet gearriveerd. Csaba is druk bezig met het oplossen van het houtprobleem. Ook de gemeente zelf is voor een groot deel afhankelijk van hout om het gemeentehuis warm te stoken. Het blijkt een hele klus te zijn en is het probleem niet zo maar opgelost. Inmiddels verstrijkt de tijd en nemen wij het besluit om de zaken die besproken moesten worden, in november te laten plaatsvinden. Het ligt namelijk in de bedoeling om van 27 november t/m 2 december een extra bezoek te brengen aan Sovata en Sarateni om nog eens 20 kachels te plaatsen. Geert en zijn team hebben tijdens het bezoek van oktober geïnventariseerd welke gezinnen nu als eerste een nieuwe kachel gaan krijgen en welke hutjes het eerst plastic op het dak moet krijgen. De rapportage wordt door Geert gemaakt en zo kunnen wij in november precies zien bij welk gezin een kachel geplaatst zal worden en/of plastic op het dak zal krijgen. Natuurlijk houden wij u via onze website en de e-mail op de hoogte van dit extra bezoek en het plaatsen van de kachel en plastic op de daken van de hutjes op Hostad.

Dan snel door naar de wijkarts, Dokter Ilona. Dokter Ilona is onze steun en toeverlaat als het gaat om het helpen van de gezinnen die geen geld hebben om een dokter te betalen. Ilona helpt de mensen die wij naar haar doorsturen gratis en SOS helpt Dokter Ilona weer met incontinentiematerialen, medicatie, verbandmiddelen, medische instrumenten, medische hulpmiddelen zoals een onderzoektafel, sterilisatiemateriaal ect. Ook heeft SOS nog niet zo lang geleden haar praktijkruimte voorzien van tegels op de muren en de vloer en is er gewit en geverfd. Dokter Ilona heeft een heel drukke praktijk maar wordt nu gelukkig bijgestaan door een arts in opleiding. Dr. Ilona spreekt haar grote dank uit aan de Nederlandse apotheken, zorginstellingen en particulieren die voor haar het incontinentiemateriaal, verbandmiddelen en medicatie doneren. Heel graag zou dokter Ilona meer vitaminen preparaten voor kinderen willen hebben. Wij gaan ons best doen om vitaminepreparaten voor haar mee te nemen in april.

Natuurlijk brengen wij ook een bezoek aan Jozsi, de broer van Klara. Klara is onderwijzeres en ook één van onze Roemeense hulpverleners. Zij vroeg in april onze hulp voor een nieuwe prothese voor haar broer. De prothese die hij nu heeft, is veel te kort, veel te zwaar en moet met twee banden om zijn middel worden vastgemaakt. De schaal waar de stomp van zijn geamputeerde been in moet, is een soort afwasbak. Met deze prothese kan Jozsi niet eens staan, om het over het lopen maar niet te spreken.

Joke, één van onze fantastische sponsors heeft zich het lot van Jozsi aangetrokken en maakt zich hard om de benodigde € 12.000,- (inclusief kosten nazorg, bijstellen van de prothese en het reizen naar Boedapest, Hongarije) voor een simpele maar degelijke prothese voor Jozsi bij elkaar te krijgen. Zelf heeft Joke al een enorm bedrag in de pot gedaan en Joke zal via Ground Funding, het aanschrijven van Rotary clubs, vrienden en familie proberen de rest van het bedrag bij elkaar te krijgen. Helemaal top en ontzettend bedankt Joke !!!

Bent u geïnteresseerd in dit project, laat het ons weten en wij sturen u dit prachtige project heel graag toe.

Als laatste nog even een bezoekje aan Lucretia, de oma die al jarenlang voor haar kleinzoon zorgt. Lucretia, 78 jaar, is zelf helemaal niet in orde maar blijft op de been voor haar kleinzoon Andras.

Het inkomen is erg laag en de kosten van medicatie erg hoog. Andras heeft na de lagere school ook de middelbare school bezocht en is, ondanks alle bijbaantjes tussendoor, met een diploma thuisgekomen. De bijbaantjes van Andras zijn er om er voor te zorgen dat zijn oma de medicatie kan betalen en er tenminste één maaltijd per dag zal zijn voor hen tweetjes. Geld voor een verdere opleiding is er niet en moest Andras verder met het zoeken naar werk op het land, in het bos of bij iemand uien of aardappels rooien. Andras droomt ervan om een baan te krijgen bij een beveiligingsbedrijf, maar kan daar nooit de kosten voor betalen. SOS besluit om Andras te helpen met het betalen van de opleiding tot beveiliging voor een bedrag van 500 lei (= € 125,-). Inmiddels is Andras geslaagd voor de opleiding, maar komt er achter dat een rijbewijs wel nodig is om daadwerkelijk een baan in de beveiliging te krijgen. De kosten voor het behalen van een rijbewijs voor een personenauto of busje bedraagt in Roemenië 1500 lei (= € 375,-) en 100 lei (€ 25,-) voor een medische keuring. SOS besluit ook deze kosten te betalen om Andras een mooie toekomst te geven. Met een baan in de beveiliging kan hij nog beter voor zijn oma zorgen en aan zijn eigen toekomst bouwen. Andras en zijn oma Lucretia laten wij stralend en zielsgelukkig achter. Wij kijken er naar uit om Andras over een tijdje in een mooi kostuum van een beveiligingsbedrijf rond te zien lopen.

Ook deze dag is tot een einde gekomen en wij rijden terug naar ons logeeradres. De andere teams druppelen ook binnen en drinken samen even een kopje thee met elkaar. Wij zijn het 100% met elkaar eens dat het weer een mooie, emotionele en succesvolle reis is geweest. Veel, heel veel mensen zijn intens gelukkig en dankbaar voor de hulp die zij gekregen hebben. En wij hebben weer voldoende motivatie opgedaan om weer snel te gaan starten met het transport voor april 2018.

TOT SLOT

Dit reisverslag bevat slechts een kleine opsomming van onze ervaringen, belevenissen en werkzaamheden die zijn opgedaan en uitgevoerd tijdens deze reis. Wij hopen u met dit verslag een goed beeld te hebben gegeven van de situaties die wij tijdens dit bezoek aangetroffen hebben.

Zowel de Nederlandse vrijwilligers als de Roemeense hulpverleners hebben ongeloflijk hard gewerkt en hun uiterste best gedaan om zo veel mogelijk mensen te helpen en problemen op te lossen. Net als ieder bezoek hebben onze Nederlandse vrijwilligers ook deze reis op eigen kosten de reis en het verblijf bekostigd. Dat is niet zo maar iets! Heel veel respect en grote dank gaat uit naar alle 32 fantastische vrijwilligers van SOS.

Extra dank gaat uit naar **Bergschenhoek Groep BV** uit Bergschenhoek voor het laten drukken van dit prachtig uitgevoerde reisverslag.

Graag willen wij u als trouwe sponsor en ondersteuner van SOS ontzettend hartelijk bedanken voor alle donaties, in welke vorm dan ook. Dankzij u is het iedere keer weer mogelijk om de meest arme mensen in Sovata en Sarateni hoop en zicht op een betere toekomst te geven.

Köszönöm Szépen! (heel hartelijk dank!) namens de mensen uit Sovata en Sarateni.

Praktische tips voor hulpverlening:

Bedrijven, instellingen, stichtingen en velen van u vragen ons: "Wat kunnen wij naast een financiële steun en kleding donaties nog meer doen voor bijvoorbeeld de school- en crèche projecten van SOS?" Naar aanleiding van deze vraag hebben wij wensenlijsten samengesteld met artikelen die voor de scholen én crèches en gezinsondersteuning heel erg belangrijk zijn. Het kan u wellicht helpen makkelijker een keuze te maken bij wat u nog meer zou kunnen betekenen voor de kinderen van Sovata en Sarateni in Roemenië.

WENSENLIJSTVOOR DE LAGERE SCHOLEN EN CRÈCHES:

Schriften en blocnotes	Vouwblaadjes (gekleurd) A4 en A5
Stickers	Tekenpapier en Crêpepapier
Potloden en puntenslijpers	Scharen voor groot en klein
Knutselmaterialen	Plakstiften en potten plaksel
Kleurboekjes	Ballpoints (met of zonder reclame)
Kleurpotloden en stiften	Grote kralen om te rijgen en draad
Kopieerpapier	Waterverf en penselen

WENSENLIJSTVOOR HET PROJECT GEZINSHULP:

Blikken vlees, zakjes droge soep, gedroogde bruine en witte bonen, spliterwten, blikjes tomatenpuree, pasta, rijst, macaroni, thee, oplos koffie, oplos chocolademelk, bouillonblokjes, blikjes leverpastei, hand zeep, tandpasta, tandenborstels, handdoeken, theedoeken, warme sokken, waxinelichtjes, paracetamol.

HET ST. IOSIF KINDERHUIS HEEFT GROTE BEHOEFTE AAN:

Schoonmaakmiddelen, wasmiddelen, bezems, dweilen, werkdoekjes, theedoeken en handdoeken.

Financiële donaties en giften:

Natuurlijk zijn en blijven ook financiële donaties zeer belangrijk. Van de financiële donaties worden bijvoorbeeld in Roemenië zelf voor de lagere scholen werkboekjes en leesboeken in de Roemeense en Hongaarse taal aangeschaft en wordt het verbeteren van de woon- en leefomstandigheden betaald. Verder kan voor 5 euro één SOS-voedselbon worden aangeschaft waarmee een gezin in Sovata of Sarateni geholpen wordt in het levensonderhoud.

Contact:

Alphen aan den Rijn e.o.	Geert van Duin	0172-769102
Everdingen e.o.	Coby Teuben	06-13417128
Rotterdam e.o.	Yvonne Willebrands	06-24521969
Voorburg e.o.	Margriet Willems	070-3862815
Zeist e.o.	Anneke Westerhoff	06-52176782
Algemeen e-mail adres:	info@stichtingsovata.nl	

IBAN rekeningnummer: NL88 INGB 0003 5337 95